

И видѣха Зая-Бая Великденски всички отъ гората и се зарадваха.

— На добъръ часъ! — писна Тарлю, сви се на бодливо кълбо и се търкулна отъ радостъ по стръмната рътлина.

— На добъръ часъ! — стори му пжтъ Лесугера, вирна рунтава опашка и се заоблизва за прѣсно кокоше месо.

— На добъръ часъ! На добъръ часъ! — се чуваше отвредъ подиръ Зая-Бая Великденски.

И цѣлата разлистена гора трептѣше и струваше пжтъ на онзи, който щѣше да докара тазгодишното голѣмо чудо.

Заю-Баю Великденски разбираше всичко и си знаеше работата. Той кръстоса надлжжъ и ширъ гората. Обиколи всички мѣста, кждето си спомняше че е билъ полага миналитѣ години. Претършува вредъ, кждето му подшушнаха, че може да е скрито яйцето. И всѣкжде той сваляше торбата отъ рамо, вадѣше четкитѣ, оправяше бѣлата престилка и се канѣше ужъ да почва:

— Ако е тукъ, самó ще се покаже! Ако е тукъ, самó ще се покаже! — наричаше Заю-Баю Великденски.

И пакъ прерамчваше торбата, прибираше четкитѣ, скриваше боитѣ.

И, ето ти, стигна Заю-Баю Великденски малката полянка, дето се намираше бѣлата колибка на Пеперудата.

Пеперудата бѣше седнала на столче отъ прѣсни мъхови листа и се припекуваше. Тя видѣ Зая-Бая Великденски, шавна мустачки и каза:

— Добре ми дошълъ и на добъръ ти часъ!

И прострѣ едното си крило, като бѣло вѣтрило, напредъ, та го поздрави.

Заю-Баю Великденски спрѣ. Той сне торбата отъ рамо и се изправи на заднитѣ си лапи. Пеперудата се дигна отъ столчето и захвърка надъ главата му.

— Кой го знае накжде е! Кой го знае при кого е!

— претрепваше тя.

